

Arrest

nr. 134 919 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 28 augustus 2009 toe in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker diende op 24 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 mei 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 september 2011, nrs. 67 730 en 67 731).

1.4. Verzoekers dienden op 24 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag op 20 oktober 2011 ontvankelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 november 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

D.(...), A.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

+ echtgenote

D.(...), S.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

D.(...), A.(...) A.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), M.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), I.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), M.(...) A.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), K.(...) A.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), M.(...) A.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), I.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), F.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), R.(...)

geboren te (...) op (...)

D.(...), J.(...)

geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie.

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20/10/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 21/11/2013(zie gesloten omslag), hij concludeerde dat:

'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In vier onderscheiden middelen voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van de fair play en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand en de noden die hieraan verbonden zijn, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van standaardargumentatie dat in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen zouden bestaan.

De arts-attaché dient zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van het kind van verzoekers.

In strijd met hetgeen de adviseur-geneesheer ten onrechte stelt is er wél een gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster en is er geen oplossing voor de problematiek in het land van herkomst.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie te gaan poneren dat er wel voldoende medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat er geen rekening is gehouden met onndermeer de actuele toestand in Dagestan, waaromtrent gesteld wordt dat het actueel één van de gevaarlijkste plaatsen op de wereld is, ook niet met de etnische achtergrond van verzoekers (Tsjetsjeens) en uiteindelijk ook niet met de ontoegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst.

Het is op heden levensgevaarlijk in Dagestan en er zijn grote tekorten zowel aan geneesmiddelen als aan gespecialiseerde opvolgingsmogelijkheden.

Bovendien dient rekening gehouden worden met de etnische achtergrond van de verzoekers die maakt dat zij in zware mate gediscrimineerd worden en de eersten die bij de gemelde tekorten, hiervan de gevolgen zullen dragen.

Tevens is het zo dat het niet volstaat om een theoretische beschouwing te maken van de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in de Russische Federatie, zoals de arts-attaché pleegt te doen.

Er diende integendeel een concreet onderzoek gebeurd te zijn naar de toegankelijkheid van medische zorgen en opvolging in Dagestan, minstens de republieken uit de Noord-Kaukasus, en dit voor personen van Tsjetsjeense origine.

Indien dergelijk concreet onderzoek zou zijn gebeurd, dan zou vastgesteld geweest zijn dat de noodzakelijke medische zorgen en opvolging NIET toegankelijk zijn voor de verzoekers en hun kind.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele en concrete toestand in Dagestan, minstens de Republieken uit de Noordelijke Kaukasus.

Er wordt ten onrechte een algemeen onderzoek voorgelegd inzake de medische zorgen en opvolging in de Russische Federatie en bij uitbreiding wordt dan gesteld dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Er is ook nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van het kind van verzoekers gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, en op basis daarvan een bepaalde diagnose met specifieke noden op te stellen, en vervolgens dan op basis van deze vaststellingen heel gericht op zoek te gaan naar een concrete behandelingsmogelijkheid en opvolgingsmogelijkheid in Dagestan, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Dit totaal gebrek aan gericht onderzoek naar de concrete toestand van het kind van verzoekers en de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Pat het kind van verzoekers thans ten zeerste strikt opgevolgd dient te worden, zodat ook in deze zin de pathologie van het kind van verzoekers als zeer ernstig dient beschouwd te worden. en er niet zomaar op basis van hypothesen en veralgemeningen

kan geoordeeld worden dat het kind kan behandeld worden in Dagestan.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.”

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat er geen ernstig risico is voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig correct en concreet advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Dagestan (zie hoger).

Als geen correct standpunt is ingenomen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige correcte informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er wel geen probleem zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek die niet kan behandeld en/of opgevolgd worden in Dagestan.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.”

“Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 21.11.2013. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins correct standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekers.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is, temeer gezien het feit dat de gezondheidszorg in Rusland en zeker in Dagestan ondermaats is.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van verzoekers, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van het kind van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind van verzoekers aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, temeer er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER WV met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in hun thuisland."

"Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Dagestan, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van personen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tsjetsjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Dagestan;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielse aanspraak, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger)."

3.2. De vier door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van "de beginselen van behoorlijk bestuur", is het middel niet ontvankelijk aangezien zij onvoldoende verhelderen welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

3.4. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

3.5. Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356, RvS 30 juni 2009 nr. 194.978, RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoekers tonen niet aan dat er in casu sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.6. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 24 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden omwille van de medische problemen van hun dochter M. A., die blijkens het aangeleverde standaard medisch getuigschrift lijdt aan een diabetes mellitus type 1 die levenslang moet worden behandeld met insuline-inspuitingen.

3.11. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“NAAM : D.(...), M.(...) A.(...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

Naam en adres van de volwassene/voogd/... : (...)

Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon In het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.08.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

** Verwijzend naar de medische attesten d.d. 31.05.2011, 09.08.2011, 03.11.2011, 26.01.2012, 08.02.2012, 12.07.2012, 24.07.2012, 30.01.2013 en 18.04.2013 van de hand van dr. K. Logghe, kinderarts, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan diabetes type 1 en levenslang insulinotherapie nodig heeft. Ik weerhoud uit het medisch dossier dat betrokkene lijdt aan diabetes type 1 en hiervoor levenslang insuline nodig heeft. De vraag stelt zich naar de beschikbaarheid van Insuline in Dagestan.*

Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen en geniet nog de mantelzorg van de ouders.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bron (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) : internetlink: <http://dagestan.lekarstva.pro/> ; "Zoeken naar geneesmiddelen in apotheken in Makhachkala"

Hieruit blijkt dat er in Dagestan verschillende soorten insuline te verkrijgen zijn en voor wat in casu belangrijk is zowel kort- als langwerkende.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

'De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten; medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringkaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.{1}

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voormensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, zoals diabetes. Wat betreft de sociale zekerheid kan betrokkene beroep doen op volgende uitkeringen families die wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt komen in aanmerking voor het ontvangen van kindergeld.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de international Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Betrokkene is minderjarig dus geniet van de mantelzorg van haar ouders. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene haar ouders in Rusland, het land waar zij ruim 35 jaar verbleven, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene haar grootouders, nonkel en tante wonen in Rusland.

Betrokkene haar ouders betaalden € 5000 aan een smokkelaar om hun reis naar België te kunnen bekostigen.

Hieruit kan worden afgeleid dat zij over financiële middelen beschikken om de nodige behandelingen te bekostigen.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen

worden dat een terugkeer naar Rusland mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Rusland."

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

3.12. Verzoekers lijken de mening toegedaan dat geen voldoende onderzoek zou zijn verricht door de arts-adviseur omdat geen rekening zou zijn gehouden met de actuele situatie in Dagestan, de toegankelijkheid van de medische zorgen aldaar, en de concrete toestand van het kind.

3.13. Wat de concrete toestand van verzoekers' kind betreft, oordeelde de arts-adviseur dat hij met de door verzoekers verschaft (medische) informatie voldoende gegevens had, waardoor een contactname met de behandelende artsen van het kind of een onderzoek aan het lichaam niet nodig werden geacht. Voormeld artikel 9ter, §5 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat deze bijkomende onderzoeksmaatregelen een facultatief karakter hebben. Verzoekers verduidelijken overigens geenszins welke bijkomende nuttige inlichtingen deze onderzoeken zouden hebben opgeleverd. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de arts-adviseur toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook niet te sanctioneren (RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

3.14. De ongestaafde beweringen van verzoekers dat Dagestan een van de gevaarlijkste plaatsen ter wereld zou zijn en dat er grote tekorten zouden zijn aan geneesmiddelen en opvolgingsmogelijkheden, zijn niet van aard om de pertinente overwegingen uit het advies van de arts-adviseur aan het wankelen te brengen. De arts-adviseur komt immers op grond van objectieve internetinformatie die in het

administratief dossier is opgenomen tot het besluit dat bij apothekers in Makhachkala verschillende soorten insuline beschikbaar zijn. Daarnaast blijkt uit landeninformatie van de IOM dat deze behandeling toegankelijk is omdat de staat voor personen die lijden aan bepaalde aandoeningen zoals diabetes, gratis van medicijnen worden voorzien. Verzoekers beweren weliswaar in hun derde middel dat de arts-adviseur geen correct standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de beschikbaarheid van de medische zorgen in hun land van herkomst, maar zij brengen geen enkel objectief gegeven aan dat een ander licht zou werpen op de beoordeling van de arts-adviseur. Verzoekers verzuimen eveneens om hun loutere affirmatie dat zij omwille van hun etnische achtergrond gediscrimineerd zullen worden met concrete en objectieve elementen te onderbouwen.

3.15. Verder lijken verzoekers de mening toegedaan dat een terugkeer naar hun land van herkomst de pathologie van hun dochter negatief zou beïnvloeden, doch dit standpunt wordt niet ondersteund door de door hen aangeleverde medische attesten die in het administratief dossier zijn opgenomen. In het standaard medisch getuigschrift van 18 april 2013, dat door verzoekers werd aangeleverd, worden geen specifieke noden in verband met medische opvolging vermeld en is er sprake van een gunstige prognose indien de therapie goed wordt opgevolgd. Uit de attesten kan niet worden afgeleid dat een terugkeer een negatieve invloed zou hebben op de pathologie, zoals verzoekers thans beweren.

3.16. Het betoog van verzoekers over de veiligheidstoestand en de mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus, waarbij rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in herinnering wordt gebracht en wordt verwezen naar een ambtsbericht van 2008, kan – los van het gebrek aan actualiteit – bezwaarlijk relevant worden genoemd in het kader van de beoordeling van de vraag of de ziekte van de dochter van verzoekers *“een reëel risico inhoudt voor (haar) leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in (haar) land van herkomst”*. De Raad stipt aan dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers definitief werd afgewezen in zijn arresten van 30 september 2011 (zie punt 1.3). Voor zover verzoekers de veiligheidssituatie in Dagestan beoordeeld zouden willen zien in het licht van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat met de bestreden beslissing werd geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van verzoekers van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

3.17. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het hierboven geciteerde advies, waarin op goede gronden werd geconcludeerd dat de dochter van verzoekers niet lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland, rechtsgeldig kon besluiten dat het *“aangehaalde medisch probleem [...] niet [kan] worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering”*.

3.18. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat het besluit in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers hebben geen kwade trouw aangetoond waardoor geen schending van het fair playbeginsel kan worden weerhouden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN